

ЖАНРОЛОГІЧНИЙ ДИСКУРС

УДК 821. 133. 1 – 3 Бегбеде. 09

„БІОГРАФІЯ” ФРЕДЕРІКА БЕГБЕДЕ У ТВОРІ „Я ВІРУЮ – Я ТЕЖ НІ”

Світлана Костянтинівна Криворучко

serka7@mail.ru

Доктор філологічних наук, професор, завідувач

Кафедра романської філології і перекладу

Секція китайської філології і перекладу

Кафедра німецької філології та перекладу

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

Майдан Незалежності 4, 61077, м. Харків, Україна

Анотація. Жанр твору Ф. Бегбеде і єпископа Жан-Мішеля ді Фалько „Я вірую – Я теж ні” 2004 р. перебуває у трансформації, в якій простежуються риси сповіді, діалогу, інтерв'ю, філософського трактату, автобіографії. Концептуальний стилістичний перетин духовного, наукового, художнього із „масовим” збагачує міжродовий ліро-епічний канон. Сповідальну манеру, епатаж, руйнування стереотипів, притаманні художнім творам Ф. Бегбеде, письменник використовує для формування власної постаті інтелектуала межі ХХ–ХХ ст., який знаходиться в „системі” (християнське католицьке світосприйняття), відчуває її недосконалість, намагається „вийти” (атеїзм), однак невпевнено озирається на першоджерело. Навіть у запереченні ідеї Бога Ф. Бегбеде презентує себе як суб'єкт релігійної свідомості. Цією книгою Ф. Бегбеде представляє себе перед читачем як „текст” (витвір мистецтва, який прагне увійти в історію), і, здається, робить це не для сучасників, а для нащадків, які з часом зуміють розставити правильні акценти.

Ключові слова: Ф. Бегбеде, жанр, біографія, автор, читач, естетика.

Творчість сучасного французького письменника Фредеріка Бегбеде 1965 р. н. привернула увагу читачів, передусім, нонконформістськими ідеями, епатажним руйнуванням стереотипів, яке митець реалізував у відомому інтелектуальній спільноті романі „99 франків” 2000 року. В українському літературознавстві

спадщину Ф. Бегбеде досліджував Р. Дзик [2]. Він зауважив „жанрову модель сповіді” [2, с. 105], притаманну роману Ф. Бегбеде „Простіть і відпустіть” 2008 р., підкреслює „вплив” [2, с. 107] Ф. М. Достоевського на „авторське письмо” не лише в „інтертекстуальних відсиланнях”, а й „сюжетному векторі”, де Достоевський представлений як опонент католицизму. Таким чином, Р. Дзик в алюзіях намагається виявити фігуру Ф. М. Достоевського як троп. Існує низка публікацій біографічного характеру в масових журналах і газетах. У російському літературознавстві С. Мещеряковим 2013 р. захищено кандидатську дисертацію, присвячену творчості Ф. Бегбеде [4], в якій аналізуються твори „99 франків” і „Ідеаль” з точки зору суб’єктно-об’єктних відносин та специфіки відповідності автора і героя. Окрім цього, Н. Л. Шведова 2011 р. досліджувала прагматоніми в масовій літературі, до якої віднесла твір Ф. Бегбеде „99 франків” [5]. Помилка дослідниці полягає в тому, що вона „рекламну функцію прагматоніма” виявляла в портретах, психологічних характеристиках героїв, у рекламних роликах „99 франків”, до яких поставилася не як до формотворчого експерименту письменника – утворення вторинного образу реальності, специфічна критика, іронічне включення сценарію ролика як елементу структури у романний код, а як до семіотичного образу, сценарію реклами. Змушені заперечити Н. Л. Шведовій, оскільки з точки зору своєрідності жанру „99 франків” не можна віднести до масової літератури. Отже, аналіз спадщини Ф. Бегбеде перебуває поки що в першому наближенні. Для заповнення існуючих прогалів доречно звернути увагу на інші твори письменника.

Жанр твору Ф. Бегбеде і єпископа Жан-Мішеля ді Фалько „Я вірую – Я теж ні” 2004 р. вирізняється у трансформацією, в якій простежуються риси сповіді, діалогу, інтерв’ю, філософського трактату, автобіографії. Концептуальний стилістичний перетин духовного, наукового, художнього з „масовим” збагачує міжродовий ліро-епічний канон. У зверненні „До читача” Ф. Бегбеде виокремлює тематику кола питань – „Бог, релігія, віра, молитва, смерть, Воскресіння, Трійця” – і хронологічні межі „бесід”: із початку вересня 2001 р. по травень 2004 р.

Сповідальну манеру, епатаж, руйнування стереотипів, притаманні художнім творам Ф. Бегбеде, письменник використовує для формування власної постаті інтелектуала межі ХХ–ХХІ ст., який знаходиться в „системі” (християнське католицьке світосприйняття), відчуває її недосконалість, намагається „вийти”

(атеїзм), однак невпевнено озирається на першоджерело: „я сумніваюся в тому, що Бога немає”. Навіть у запереченні ідеї Бога Ф. Бегбеде презентує себе як суб’єкт релігійної свідомості.

Крізь процес філософського осмислення Ф. Бегбеде намагається визначити своє місце в історії, сформуванню власну репутацію, підкресливши, що він глибокий інтелектуал, якого не розуміє більшість, а не „рекламщик”, „тусовщик” і „скандаліст”. У творі письменник завуальовано фіксує факти своєї біографії, у чому проглядає спроба утворити „документ” і вийти в історію. Важливе втілення естетичної програми-матриці, яка концептуально простежується в його художній творчості. Ф. Бегбеде наповнює свої твори „тотальним нігілізмом, абсолютним відчаєм” [1, с. 15], злою „сатирою” сьогоденного „матеріалізму”. Водночас письменник вважає себе гедоністом, який насолоджується „хвилиною” [1, с. 15]. Прикметно, що свої настрої Ф. Бегбеде пояснює віком людини – не біологічним, а соціально-психологічним. Розчарування, песимізм пояснюється відчуттями „тридцятилітніх”, які письменник визначає як „постекзистенціальні”: це своєрідний „рід пошуку, скаженно-безнадійного”, коли „відчуваєш порожнечу” „метафізичного” [1, с. 15–16].

Ф. Бегбеде ставить перед собою екзистенційне питання: „Якого <...> ми тут робимо?” [1, с. 16]. Процес письменництва є відповіддю на це питання. Ф. Бегбеде урівнює для себе „Бога” і „мистецтво”. Викриваючи „систему”, письменник залишається представником цієї „системи”, з якої не може вирватися, оскільки вона приваблива – „система” дозволяє себе критикувати. Ідею „Бога” письменник сприймає поверхово, як і більшість: „Бог, якого вважають синонімом любові, сьогодні став синонімом конфлікту, самовбивства, ненависті, кровопролиття, смерті” [1, с. 73]. Як і попередники, у цих претензіях письменник зосереджується на ідеї справедливості, якою підмінює любов, і забуває про вибір, який існує для людини. Ідея Бога в тому, що кожному дається шанс і варіанти вибору. Бог спостерігає, як людина робить вибір: кохає, вбиває, зраджує. Ідея „Бога Любові” в тому, що шансів людині дається безліч, оскільки домінує прощення.

Форма біографії простежується в акцентуації конкретних подій із життя письменника, які вплинули на його свідомість, з одного боку, та привнесли розважливості у серйозні розмірковування – з іншого. На думку Ф. Бегбеде, чималу роль відіграє освіта. Він вказує, що навчався одночасно в католицькій школі Боссюе і

державному ліцеї для того, щоб підкреслити відсутність культурної шизофренії, позаяк у його свідомості гармонійно співіснують релігійна і світська системи, які перетинаються в інтерпретації гріха: „...ми зустрілись для того, щоб поговорити про Бога... попросившись із паризькою школою Боссюе... я дуже швидко припинив дотримуватися церковних обрядів. Ти був моїм духовником, однак відтоді я відійшов од віри... я вже слабо розбираюся в тому, що таке гріх, і якщо ми будемо розпочинати кожний розділ з обговорення одного із гріхів, які я скоїв, наша праця стане багатотомником” [1, с. 14–15]. Отже, письменник позиціонує себе як грішна людина, яка пишається своїми недозволеними вчинками, оскільки в цьому вбачається сміливість індивіда, який кидає виклик релігійним правилам і спільноті.

Дуже важливою іпостассю для Ф. Бегбеде є відчуття батьківства. Письменник пишається тим, що має дочку, однак це говорить „інший” – Ж.-М. ді Фалько. Завуальовано мовиться про вік письменника, який потрібно вираховувати: „... тобі – тридцять вісім, і ти – батько маленької дівчинки” [1, с. 19]. Оскільки твір вийшов 2004 і писався протягом одного року, про що мовиться у творі, то від 2003 відняти 38 буде 1965 – це рік народження, який не вказується в інших джерелах. Однак далі вже вводиться пряма вказівка: „Я народився 1965 року і виріс у світі, де скасували шлюб... Усі розлучаються, у мене є дитина, а я вже не живу з її матір’ю” [1, с. 51]. Згадка про рік народження обидва рази сусідить із вказівкою на батьківство, отже, наявність дитини в людини виводиться як досягнення для певного віку. Ф. Бегбеде констатує, що віра сучасної людини втрачена, так само як і інститут шлюбу: „... люди більше ні у що не вірять і впадають у відчай” [1, с. 51]. Альтернативою вірі письменник вважає мрію. Біографісти автор вплітає в естетичні та філософські розмірковування про буденні й витончені речі.

Таким чином, перед читачем виникає складне жанрове утворення, в якому перетинаються засади масової та інтелектуальної літератури. Формально твір будується як інтерв’ю, однак предтечею інтерв’ю є діалоги античної літератури. Книга має традиційну структуру, яка включає „Звернення до читача”, „Передмову”, 19 розділів із власними назвами, „Післямову”. Власні назви розділів являють собою алюзії на діалоги Цицерона – „Про цінності”, „Про смерть”, „Про віру” (Цицерон „Про дружбу”). За обсягом цей твір подібний на трактат, а концептуально реалізує засади літературного

портрета, точніше „автопортрета” або „психологічного автопортрета”, оскільки Ф. Бегбеде розкриває себе на рівні відчуттів, які філософськи осмислюються. Через обрані факти біографії – біографісти – письменник демонструє власну суперечливість, яка є парадоксальною цілісністю. Наприклад, визнаний „скандаліст” дуже добре вчився у школі [1, с. 21], про що говорить „інший” у розділі 1 „Спогади”, і тут же вводиться історична довідка про створення католицьких закладів у 1974 році як альтернативних, додаткових до державних. Пригадуючи фізичні покарання, які були і при Ф. Бегбеде, виникає образ „свободи” в алюзії на травневій події 1968 року, які вплинули на всю інтелектуальну спільноту Франції.

Ф. Бегбеде підкреслює, що поєднання релігійної і світської освіти сформувало в його свідомості здатність робити вибір. Саме тому письменник не відчуває екзистенційного страху перед вибором, який притаманний героям творів середини ХХ ст., зокрема С. де Бовуар, А. Камю, Ж.-П. Сартра. У власному світосприйнятті він синтезував протилежне (релігійне і світське), таким чином вибір для нього є нормою або способом життя, який його не лякає.

Шлюб Ф. Бегбеде так само формується із суперечностей. Письменник зазначає, що вінчався в церкві, однак через три роки розлучився: „Буваю у церкві лише на весіллях і похоронах. Так що я – людина церковна в урочистих випадках. А оскільки мій шлюб належав саме до таких випадків, я уклав його у 1991 році. Через три роки я розлучився” [1, с. 30]. Останнє речення є алюзією на роман Ф. Бегбеде „Кохання живе три роки”. До церковного ритуалу письменник ставиться як до гри: „... це була дуже красива церемонія, для мене у ній було щось романтичне і найвніше, начебто продовження мого дитинства... Я грав у цю гру, я виконав усі обов’язки маленького доброго християнина...” [1, с. 30–31].

У творі письменник зізнається, що відчуває себе католиком, який в юності став атеїстом. Дуалізм Ф. Бегбеде виявляється у відкритті істини між релігійною та „атеїською” позиціями, які він вважає „крайнощами”. „Атеїстичність” письменника не завадила йому охрестити свою дочку в церкві Сен-Жермен-де-Пре. Підкреслено, що цей акт здійснено під впливом „краси” церковних обрядів. У вихованні розмежовуються церква – як інститут і віра – як світовідчуття, причому Ф. Бегбеде вказує, що найважливіше „передати віру, зберігаючи свободу. Це як любов... Однак ніхто не зможе змусити людину покохати, якщо вона цього не хоче” [1, с. 36]. Навіть своє ставлення до дочки письменник розкриває через

релігійну символіку: „...моя дочка – це Месія! Насправді, коли бачу таку чистоту, я вірю у мою дочку. Я в неї вірую” [1, с. 52]. Ф. Бегбеде несвідомо продовжує естетичні пошуки А. Жіда, який намагався відчутти сенс релігійного покликання, коли стежив за соціальним розвитком СРСР 20–30-х рр. ХХ ст., знаходячись під впливом християнської концепції творів Ф. М. Достоєвського, і з часом розчарувався у вульгарній комуністичній доктрині. Власну працю у політичній кампанії Робера Ю 2002 р. Ф. Бегбеде пояснює ймовірністю знайти „... у комунізмі своє забуте християнство!” [1, с. 38].

Розмірковуючи над сенсом існування, письменник припускає, що „Сенс життя – Бог”, з уточненням „мистецтво або кохання” [1, с. 40]. При визначенні власного місця і призначення Ф. Бегбеде усвідомлює, що домінує в його світовідчутті квінтесенція „потойбічного”, яка й утворює естетичні засади і цінності: „Мій стимул – кохання до мистецтва, до краси, просто любов. Закохуватися, кохати. Якщо подумати як слід, я не можу сказати, що вірю в Бога, але й не можу стверджувати, що наше життя без сенсу, для мене очевидно: щоб їсти, пити, займатися коханням, існує щось інше... Щось найвище – думаю, це можна назвати абсолютом: наприклад, захоплення великими літературними творами” [1, с. 40–41].

Сенс письменництва Ф. Бегбеде вбачає у спробі зрозуміти себе, з’ясувати, хто ти, навіщо живеш, чому кохаєш. Дуже важливу роль у розвитку французького колективного несвідомого зіграли травневі події 1968 року, до яких письменник відсилає як до точки змін, провідною ідеєю яких було розкріпачення. Однак свобода, якої так прагнули модерністи поч. ХХ ст., не може трактуватися лише як благо на межі ХХ–ХХІ ст. Тут так само слід зауважити, що А. Жід порушив цю проблему ще на поч. ХХ ст. у книзі „Їства земні”, коли розкрив інший бік свободи, що призводить до пересичення. Наслідки сексуальної „революції” викликають полеміку між авторами діалогу, в якому Ж.-Ф. ді Фалько наполягає на негативних результатах, оскільки в період юнацтва „засилля порнографії” [1, с. 289] „може згубно вплинути на доросле життя у шлюбі”. Єпископ наголошує на потребі відродження серед молоді євангельських засад, що сприяє розвитку цивілізованого кохання. На його думку, любов виявляється й у ставленні до ближнього, і в стосунках між чоловіком і жінкою.

Ф. Бегбеде, навпаки, вважає, що „еротика, розбещення і

порнографія були в усі часи. Секс в усі часи правив світом, це реальність, яка розповсюджується на всю історію людства” [1, с. 289], підкреслює важливість відкриття істини. Тут і постає дилема вірності. З одного боку, Ф. Бегбеде інтерпретує сексуальну свободу як „позитивне” явище, оскільки „стає менше табу” [1, с. 293], з іншого – він визнає: „Я ревнивець і власник... Суперечностей у мене хоч відкидай” [1, с. 300]. Розмежування кохання і сексуального спілкування письменник пояснює страхом перед стражданнями та спробою їх уникнути: „вимога вірності веде до фрустрації – непотрібного страждання” [1, с. 300]. Висловлювання власних поглядів письменник конструює на інтуїтивних відчуттях, зауважуючи, що це лише гіпотези, а не аксіоми. Однак він не сумнівається, що прагнення відшукати істину домінує: „приховування істини за непроникливим муром аморальніше, ніж теперішній ексгібіціонізм. На мою думку, мовчання небезпечніше, ніж повна прозорість” [1, с. 304].

Визнання істини сприяє виникненню нових питань, які сьогодні не можуть отримати однозначної відповіді. Наприклад, Ф. Бегбеде і Ж.-Ф. ді Фалько обговорюють проблему „шлюбів” гомосексуалістів. Як християнин, Ж.-Ф. ді Фалько визнає, що ця категорія не заслуговує агресивного ставлення, оскільки вони не вибирали власне єство. Але що робити з дітьми, яких ці пари всиновлюють: „... для гармонійного розвитку дитині необхідно мати поруч із собою і мати, і батька, а не двох жінок або чоловіків... що ми робимо з правами дитини?” [1, с. 306]. Ф. Бегбеде висловлює власне нерозуміння саме „традиційної” поведінки нонконформістів: „Мені не зрозуміло, чому геї, які представляють рух скоріше опозиційний, хочуть жити буржуазною родиною, за зразком класичного „гетеро”-шлюбу... Жан Жене перевернувся б у труні від таких новин” [1, с. 307].

Ж.-Ф. ді Фалько зауважує, що серед цих „меншин” багато християн, які хотіли б залучати усиновлених дітей до церкви, хрестити їх. І тут істина полягає в тому, що сучасний індивід має право робити вибір. Інститут церкви лише намічає правила, але що обирати він не вказує.

У книзі через біографічні елементи Ф. Бегбеде розкривається широкий контекст культурної свідомості французької спільноти межі ХХ–ХХІ ст., в якому намічаються питання і даються ймовірні варіанти відповіді, неостаточні. Наводяться розмірковування про місце письменника та його роль, обговорюється траєкторія

стосунків Бога і людини, чоловіка і жінки, дітей і батьків, моралі та аморальності, які формують основу розвитку цивілізації. Цією книгою Ф. Бегбеде постає перед читачем як „текст” (витвір мистецтва, який прагне увійти в історію). Це, очевидно, важливіше не для сучасників, а для нащадків, які з часом зуміють розставити правильні акценти.

Подальший науковий пошук може спрямовуватися на виявлення естетичної концепції письменника, яка алюзійно втілилася у книзі Ф. Бегбеде і єпископа Жан-Мішеля ді Фалько „Я вірую – Я теж ні”, та простеженні її втілення в художніх творах Ф. Бегбеде.

1. *Бегбедер Ф. Я верую – я тоже нет* / Ф. Бегбедер, Ж.-М. ди Фалько ; [пер. с франц. Н. Кисловой]. – М. : Иностранка, 2006. – 350 с.
2. *Дзик Р. Ф. М. Достоевський у романі Ф. Бегбеде „Простіть і відпустіть”*: інтертекстуальний аспект / Р. Дзик // Вісник Львівського університету. Серія іноземні мови. – Вип. 18. – Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2011. – С. 103–110.
3. *Ковалів Ю. І. Біографія* / Ю. І. Ковалів // Літературознавча енциклопедія : у 2 т. – К. : Академія, 2007. – Т. 1. – С. 138–139.
4. *Мещеряков С. В. Романи Ф. Бегбедера „99 франков” и „Идеаль”* : принципы художественной объективации автора : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. филол. наук : спец. 10.01.03 „Литература народов стран зарубежья” / С. В. Мещеряков. – Воронеж, 2013. – 23 с.
5. *Шведова Н. Л. Функциональная специфика прагматонимов* (на материале современной массовой литературы) : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. филол. наук : спец. 10.02.19 „Теория языка” / Н. Л. Шведова. – Волгоград, 2011. – 13 с.
6. *Цицерон. О старости. О дружбе. Об обязанностях* / Цицерон ; [пер. с лат. В. О. Горенштейна. – М. : Наука, 1974. – 248 с.
7. *Gide A. L'Immoraliste* / A. Gide. – Paris .4691 ,ecnarF ed erucreM :- 180 p.

„БИОГРАФИЯ” ФРЕДЕРИКА БЕГБЕДЕРА В ПРОИЗВЕДЕНИИ „Я ВЕРУЮ – Я ТОЖЕ НЕТ”

Светлана Константиновна Криворучко

serka7@mail.ru

Доктор филологических наук, профессор, заведующий

Кафедра романской филологии и перевода

Секция китайской филологии и перевода

Кафедра немецкой филологии и перевода

Харьковский национальный университет имени В. Н. Каразина

Площадь Свободы 4, 61077, г. Харьков, Украина

Аннотация. Жанр произведения Ф. Бегбедера и епископа Жан-Мишеля ди Фалько „Я верую – Я тоже нет” 2004 г. пребывает в трансформации, в которой прослеживаются черты исповеди, диалога, интервью, философского трактата, автобиографии. Концептуальное стилистическое пересечение духовного, научного, художественного с „массовым” обогащает межродовой лиро-эпический канон. Исповедальную манеру, эпатаж, разрушение стереотипов, присущие художественным произведениям Ф. Бегбедера, писатель использует для формирования собственной персоны интеллектуала рубежа XX–XXI ст., который находится в „системе” (христианское католическое мировосприятие), ощущает её несовершенство, пытается „выйти” (атеизм), однако неуверенно оглядывается на первоисточник. Даже в отрицании идеи Бога Ф. Бегбедера презентует себя как субъект религиозного сознания. Этой книгой Ф. Бегбедер предстаёт перед читателем как „текст” (произведение искусства, которое стремится войти в историю), и, похоже, делает это не для современников, а для потомков, которые со временем сумеют расставить правильные акценты.

Ключевые слова: Ф. Бегбедер, жанр, биография, автор, читатель, эстетика.

„BIOGRAPHIE” DE FRÉDÉRIC BEIGBEDER DE L’OEUVRE „JE CROIS – MOI NON PLUS”

Sommaire. Le genre de l’oeuvre de Frédéric Beigbeder et de l’évêque Jean-Michel di Falco „Je crois – moi non plus” (2004) est en pleine transformation, dans laquelle on distingue les traits de la confession, du dialogue, de l’interview, du traité philosophique, de l’autobiographie. Le croisement conceptionnel stylistique du spirituel, du scientifique, de l’esthétique avec le marqueur de masse enrichit le canon intergénérique lyrique et épique. La manière de confession, l’épatement, le rompement des stéréotypes, propres aux oeuvres de Frédéric Beigbeder, sont abordés par l’écrivain en but de créer sa propre personnalité d’intellectuel du XX–XXI siècle, se trouvant au sein du „système” (perception catholique du monde), qui ressent son imperfection, tient à s’en retirer (athéisme), pourtant il s’appuie tout en hésitant sur la source première. Même en niant l’idée du Dieu F. Beigbeder se présente en tant que sujet de la conscience religieuse. Par le moyen de ce livre F. Beigbeder se présente auprès du lecteur comme „texte” (un oeuvre d’art qui aspire à s’introduire au courant de l’histoire) et on dirait pas pour les contemporains, mais pour les descendants, qui au fil du temps y porteront les accents nécessaires.

Mots-clés: F. Beigbeder, genre, biographie, auteur, lecteur, esthétique.

“BIOGRAPHY” FREDERIC BEIGBEDER OF THE WORK “I BELIEVE – I DON’T EITHER”

Svitlana Kryvoruchko

serka7@mail.ru

Department of Romance Philology and Translation

Department of Chinese Philology

Karazin Kharkiv National University

Sq. Nezalezhnosti, 4, 61077, Kharkiv, Ukraine

Abstract. Genre of the work by F. Beigbeder and bishop Jean-Michel di Falco-Leandri “I believe – I don’t either” 2004 is under transformation in which one can notice features of confession, dialogue, interview, philosophic treatise, autobiography. Conceptual stylistic interception of spiritual, scientific, artistic with “mass” enriches intergeneric lyrical epic canon. Confessional manner, shocking behavior, destruction of stereotypes, inherent to fiction by F. Beigbeder, writer uses the limit of XX–XXI centuries to form his own figure of intellectual person, who finds himself in the “system” (Christian Catholic world-view), feels its imperfection, tries to “go out” (atheism), though, diffidently looks round the source. Even in objection of the idea of God F. Beigbeder presents himself as an individual of religious consciousness. By means of this book F. Beigbeder introduces himself to the reader as a “text” (work of art, that aspires to figure in history), and it seems that he does it not for contemporaries, but for offsprings, who with the lapse of time will be able to highlight the key points. The reader faces a complex genre formation where the elements of mass and intellectual literature cross. The formal structure of the work corresponds to an interview but the interview’s precursor is the form of ancient literature dialogues. The volume of the work has common cross points with treatise and conceptually realizes the principles of literary portrait, to be more precise “self-portrait” or “psychological self-portrait” since F. Beigbeder reveals himself in the sphere of feelings that are interpreted on the basis of philosophy. With the help of certain biography facts – biographems – the writer reveals his own contradictoriness that is integral. F. Beigbeder underlines that the combination of religious and secular education formed in his consciousness the possibility to make a choice, so the writer doesn’t feel the existential fear of choice developed in the middle of the XXth century by S. de Beauvoir, A. Camus, J.-P. Sartre in their heroes. He synthesized in his own world-view the opposite (religious and secular), so the choice represents for him a norm or a way of life that doesn’t afraid him.

Key words: F. Beigbeder, genre, biography, author, reader, aesthetics.

References

1. Beigbeder F., Falco J.-M. Di. *Ia veruiu – ia tozhe net* [I believe – me neither]. Moscow, 2006, 351 p. (in Russian).
2. Dzyk R. F. M. Dostoievs’kyi u romani F. Behbede “Prostit’ i vidpustit’”: intertekstual’nyi aspekt [F. M. Dostoievskiy in the F. Beigbeder’s novel :

- intertextual aspect]. *Visnyk L'vivs'koho universytetu*, 2011, no. 18, pp. 103–110. (in Ukrainian).
3. Kovaliv Iu. I. Biohrafiiia [Biography]. In: *Literaturoznavcha entsyklopediia*. Kyiv, 2007, vol. 1, pp. 138–139. (in Ukrainian).
 4. Meshcheriakov S. V. *Romany F. Begbedera “99 frankov” i “Ideal”* : *printsipy khudozhestvennoi ob"ektivatsii avtora* [F. Beigbeder's novels “99 francs” and “Au secours pardon”: principles of author's artistic objectification]. Extended abstract of PhD dissertation (The literature of nations of foreign countries). Voronezh University. Voronezh, 2013, 23 p. (in Russian).
 5. Shvedova N. L. *Funktsional'naia spetsifika pragmatonimov (na materiale sovremennoi massovoi literatury)* [Functional specificity of pragmatonims (on the material of modern mass literature)]. Extended abstract of PhD dissertation (The theory of language). Volgograd University. Volgograd, 2011, 13 p. (in Russian).
 6. Cicero. *O starosti. O druzhbe. Ob obiazannostiakh* [On old age. On Friendship. On Duties]. Moscow, 1974, 248 p. (in Russian).
 7. Gide A. *L'Immoraliste* [The Immoralist]. Paris, 1964, 180 p. (in French).

Suggested citation

Kryvoruchko S. “Biohrafiiia” Frederika Begbede u tvori “Ia viruiiu – ia tezh ni” [“Biography” Frederic Beigbeder of the Work “I believe – I don't either”]. *Pytannia literaturoznavstva*, 2014, no. 90, pp. 133–143. (in Ukrainian).

Стаття прийнята до друку 27.11.2014 р.